

[Aksel Larson.]

komstbeskatning, og så længe vi praktisk talt mangler en kapitalvindingsskat, så er det absolut nødvendigt med en formueskat.

Dette er altså kun rent principielle betragtninger, og jeg må gentage det for at forebygge misforståelser: så længe man ikke har en virkelig effektiv kapitalvindingsskat, så må formueskatten bibeholdes, og under de givne forhold vil det være aldeles urimeligt at hæve formueskattens bundgrænse til 150.000 kr. Dette er så meget mere urimeligt, som man derved giver formueejerne, uanset af hvad art deres formue er, en skattelettelse, der koster staten 80 mill. kr. om året. Da det drejede sig om lønmodtagerne, som blot i al beskedenhed skulle have ajourført lønmodtagerfradraget, hvilket regeringen selv havde stillet forslag om, så fandt man ud af, at det var der ikke råd til, og det burde man ikke gennemføre nu af hensyn til arbejdet med en skattereform. Det ville have kostet 90 mill. kr. at ajourføre lønmodtagerfradraget, men det koster staten 80 mill. kr. at forhøje formueskattens bundgrænse, og her er, så vidt jeg kan se, ikke tale om nogen ajourføring, men kun om et hensyn til de evindeligt omtalte parcelhusejere. Men når man tager dette hensyn, så tilgodeser man imidlertid alle formueejere, også dem, hvis formue ikke består i fast ejendom, dem, hvis formue ikke består i hus eller grund eller landbrugsbygninger. Vi kan ikke være med til dette; vi forbeholder os at stille forslag om, at bundgrænsen skal sættes adskilligt ned under, hvad regeringen har foreslået.

Jeg vil med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til behandling i et udvalg.

Johan Asmussen: Da vi sidste år behandlede udskrivningsloven, var der jo adskillig mere dramatik omkring den, i flere omgange endda. Der var forslag og ændringsforslag; de blev taget tilbage, de blev taget op igen og ned igen o. s. v. Nu i år synes jeg der hersker en sælsom ro omkring udskrivningsloven. Spørgsmålet er, om det er den berømte makabre ro i Shipkasset, eller det måske er et stille før stormen, den storm, som vi måtte kunne forvente i form af den skattereform, det har trukket op til i årevis, og som alene i det års tid, jeg har haft den

ære at færdes her, vistnok er en af de foreteelser, som oftest er blevet nævnt og efterlyst.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard udtalte, at der var intet enkelt parti, man mere end noget andet parti kunne bebrejde, at en sådan skattereform endnu ikke forelå. Der er jo ikke tvivl om, at det ærede medlem herved tænker på alle de andre partier og i hvert fald ikke tager de uafhængige med, fordi vi jo ikke har haft mulighed for i udvalget — og heller ikke kræfter og mulighed for det på anden måde — at fremsætte egentlige skattereformforslag i større konkret og udarbejdet form. Men jeg skal dog, uden at gå i enkeltheder, minde om, at der ved flere lejligheder af de uafhængige er fremsat tanker med hensyn til skatteforhold og en skattereform — tanker, som gang på gang eller i hvert fald flere gange har vakt interesse hos andre partier og er blevet taget op dér, bl. a. i venstres plan fra i sommer.

Hvad angår det foreliggende forslag til udskrivningslov, er der jo ikke mange forandringer i forhold til tidligere. Der er ingen ændring i indkomstskalaen, og der er ingen ændring med hensyn til det enorme spring i progressionsprocenten: fra 21 pct. til de 60 pct. omkring den berømte grænse på de 22.000 kr.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om det, men blot endnu en gang henlede opmærksomheden på, at det er ikke rimeligt og kan ikke være rimeligt, at man bliver ved at have et så voldsomt spring nogle steder i beskatningen — ganske uanset om vi har skattefradagsregel eller ej. Det vil formodentlig blive en ubehagelig opvågnen — hvad det ærede medlem hr. Poul Møller allerede var inde på — for vel over 100.000 skatteydere, når de nu kommer med op over progressionsgrænsen.

Sidste år var der dog lidt tilløb i forslaget til udskrivningsloven til at glatte lidt ud på dette. Man var ved at gå op til 23.000 kr. og kom også med visse andre udglattende forslag; men disse blev så trukket tilbage, og nu er det, om man fuldstændig har tabt modet — nu er der end ikke tilløb til noget som helst. Det vil bevirke, at mellemindtægterne stadig bliver belastet i urimelig grad, og det vil bevirke, at den delvise løsning af sambeskatningsproble-